

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Τί ἄπορεί ἡ ἀντιπολίτευσις μὲ τοὺς ὑπουργικοὺς ποῦ δὲν ἐπὶ γαίαν εἰς τὰς συνεδριάσεις, ἀφοῦ ἐγίνοντο αὐταὶ δις τῆς ἡμέρας;

Καὶ πότε θὰ εὕρισκαν καιρὸ νὰ φᾶνε οἱ ἄνθρωποι τὸ πιλάφι τους;

Ἡ ὑπουργικὴ τράπεζα, δὲν ξεύρουν τάχα αὐτοί, ὅτι εἶναι στρωμένη 24 ὥρας τὸ ἡμερονύκτιον;

Τὸ φαγῇ εἶναι ἀκόμα εἰς τὰ δόντια των!

Δὲν ξεύρομεν πόσοι Μεσολογιῖται ἤλθαν εἰς τὸ σεράϊ τοῦ Τρικούπη, ζητοῦντες τὴν παῦσιν ἐνὸς τελώνου των, διὰ τὸ φρικτὸν κακούργημα ὅπερ ἐξετέλεσεν οὗτος νὰ συλλάβῃ λαθρεμπόρια.

Μεταξὺ τῶν πολιιορκούντων τὸ σεράϊ τῆς Πλατείας τῆς Ὁμονοίας εἶναι καὶ οἱ ἴδιοι λαθρέμποροι.

Ὁ «Ναύαρχος Μιαούλης» διετάχθη νὰ ἐξοπλισθῇ ὅπως μεταφέρῃ εἰς τὴν ἰδιαιτέραν αὐτοῦ πατρίδα τὸν ἐνδοξον ὑπουργικὸν βουλευτὴν Σταμούλην. Κατὰ τὸν πλοῦν δὲ «Μιαούλης» θὰ κανονοβολῇ. Ἡ δὲ μουσικὴ τῆς φρουρᾶς ἐπιππος θὰ παιανίζῃ τὸ Μᾶρς τῆς καθαλαρίας.

Ἐντὸς τοῦ ἀτμοπλοίου, καθ' ὃ λέγεται, θὰ ἐκφωνήσῃ τὰς πρώτας κοινοβουλευτικὰς του ἀγορεύσεις, ἃς παρέλειψε νὰ μᾶς τὰς πῇ ἐδῶ, φειδόμενος τοῦ πολυτίμου χρόνου τῆς κυβερνήσεως.

Ὁ ἐκ Θεσσαλίας φίλτατός μας **Ἀλέξανδρος Δάμας** ἐξετασθεὶς ἔτυχε διδακτορικοῦ πτυχίου ἱατροῦ μὲ βαθμον **λίαν καλῶς**. Ἐμελέτησε ὡς θεὸς καὶ ἐξητάσθη ὡς ἄνθρωπος. Ἐκείνο τὸ λίαν καλῶς ἐβράχην τὸ ἐσπέρας εἰς ἃ φθόνους σπονδὰς καὶ ἀνευφημίας φίλων. Τῷ εὐχόμεθα δὲ νὰ τῷ γίνῃ πρόξενον **χρυσῆς βροχῆς** τοῦ μέλλοντός του.

Τοῦ αὐτοῦ βαθμοῦ λίαν ἐπαξίως ἠξιώθη καὶ ὁ αὐθημερὸν ἐξετασθεὶς κάλλιστος ἐκ Γορτυνίας νέος κ. **Καρακίτσος**.

Εἴμεθα ἐντελῶς ἀποκεκλεισμένοι ἀπὸ περιπάτου, ὥστε νὰ ἐπάθομεν ἀπὸ φοβερὰν πλημμύραν. Κατακλυσμὸς χώματος εἰς τὰ Πατήσια, κατακλυσμὸς χώματος εἰς τὰς Στήλας· ὅστις θέλει νὰ περιπατήσῃ μεταβάλλεται εἰς **χωμαντλίαν**.

Θὰ λύσωμεν τὸ πρόβλημα τοῦ σχολαστικοῦ μὲ τὸ ζῶν του, νὰ τὸ μάθῃ νὰ μὴν τρώγῃ. Εἶναι ἀπορίας ἄξιον πῶς μᾶς μένει καὶ ἡ ὀλίγη ὄρεξις, ἀφοῦ τόσῃν καταβροχθίζομεν Σουτσόκονιν.

Εἰς τὸν κ. Δαμαλᾶν προτείνομεν τὴν ἐξῆς τροποποίησιν εἰς τὸ *Πάτερ ἡμῶν* του:

«Τὴν **σκόνην** ἡμῶν τὴν ἐπιουσίαν δὸς ἡμῖν σήμερον».

Εὐφρα μαγκῶν:

— Ἡ Πρωτῆ, ὁ Τηλέγραφος καὶ ὁ ἐπιτάφιος θρῆνος!

Οἱ παντοπῶλαι αὐτὰς τὰς ἡμέρας μεταβάλλουν τὰ παντοπωλεῖα των εἰς μουσεῖα, ἐνθα ἡ ἀθηναϊκὴ καλλαισθησία ἀναπαύει τὰ γαλανὰ τῆς μάτι.

Τράπεζαν βριθουσάν ὦων καὶ κηρίων προστατεύει ἀπὸ λαθροχειρίας ἴσως ἀρειμανία εἰκὼν τοῦ Διάκου, πλησίον δ' αὐτῆς ἀποκαλύπτει τὰ γυμνά τῆς κάλλη Ψειριώτισσας δαρδάνας κάδρο.

Ποῦ εἶσαι, καὶ μένε Παράσχο!

ΠΡΟ ΤΟΥ ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΥ.

Ἡ νηαὶς κ' οἱ νηοὶ μαζεύθηκαν ν' ἀκούσουν τ' ἅγια πάθη
Καὶ τρέχουν καὶ σωριάζονται σ' τῆς Ἐκκλησιᾶς τὰ βάθη.

Ὅσῳ τὰ μάτια κάρφωσαν καὶ βλέπουν τὸν παπᾶ τους

Τόσῳ ξεκάρφωτα ἄλλου πετοῦνε τὰ μυαλά τους.

Ἔτσι κ' ἡ θάλασσα ἡ γοργὴ ἀκίνητ' ἤσυχάζει,

Ὅταν τῆς γῆς τὰ σωθικὰ βαθὺς σεισμοὶ τινάζει.

Πῶς σὲ λαμπρύνει, Κύριε, τ' ἀκάνθινο στεφάνι!

Χαρὰ σὲ ὅποιον σὰν Ἐσὲ γνωρίζει νὰ πεθάνῃ.

Χαρὰ σ' τὸν Ἥλιο τὸν χρυσὸ ποῦ ὅταν πᾶει νὰ δύσῃ,

Μὲ σύννεφα τῇ δύσει του φροντίζει νὰ στολίσῃ.

Δὲν τοῦ σκεπάζουνε τὸ φῶς καὶ δὲν τότε σκοτίζουν,

Μὲ χρώματα γλυκύτερα παντοῦ τοῦ τὸ σκορπίζουν.

Χριστὲ, Χριστὲ, ποῦ πέθανες γιὰ τὴ ζωὴ καὶ μόνῃ,

Ποῦ ἔχεις μὲ τὸν θάνατο τὸ θάνατο συντρίψει,

Τὸν θάνατο, ἀπαίσιον διαμάντι ποῦ ἡ σκόνῃ

Ἡ ἰδικὴ του μοναχὰ μπορούσε νὰ τὸ τρίψῃ,

Χριστὲ

Μὰ βλέπω Σατανᾶ ἀγγελοκαμωμένο

Ποῦ σ' τῆς ματιᾶς σου μὲ τραβᾷ τὸν Ἄδῃ νὰ μὲ χῶσῃ.

Ἄχ! ἀπ' τῆς τρέλλας τὸ παιδί ποῦ τρέχ' ἀρματωμένο

Οὔτ' ὁ σταυρὸς σου δὲν μπορεῖ, Χριστὲ, νὰ μᾶς γλυτώσῃ.

Κωχτήης.

Η ΑΜΑΡΤΩΛΗ.

Παπᾶ, ἂν ἔρθῃ μιὰ μελαγχροινὴ

Νὰ τὴν ξεμολογήσῃς,

Κοντοῦλα, ἀφράτη, μὲ γλυκεῖα φωνή,

Πρόσεξε μὴν τυχὸν καὶ τὴν ἀφήσῃς

Νὰ μεταλάβῃ. — Ἡ ἀμαρτωλὴ!

Δὲν ἤγαστ' ἑ μιὰ μέρα τὸ φιλὶ

Ἀράχνη.